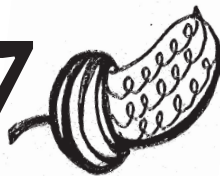

Á-TROJKA 27

24. listopad - 22

... aneb poezie a próza z per jihlavských gymnazistů na přeložené á-trojce.

Právě teď, v tento moment, v tuto hodinu, minutu a vteřinu se mi v troubě peče roláda. Zahrada za oknem se zdánlivě ukládá ku spánku, i přestože ještě neodbila ani půl čtvrtá odpolední a kuchyň zeje tichem a prázdnotou. Po několika nekončících týdnech, jež mi pod nos naservíroval sám říjen, si konečně mohu v klidu vychutnat kafe ve společnosti samoty. Takový okamžik skýtá určitý transcendentální přesah. Tenhle měsíc od nepaměti, dle mého, zkrátka hýří určitou nepoddajností času. Ještě když se k tomu navíc čirou náhodou připlete do cesty jihlavský filmový festival a Vy na ty filmy a debaty fakt, ale jakože fakt musíte dorazit. Totiž nepřítomnost by se následně dala považovat za nesmírný prohřešek a určitou revoltu vůči volající povinnosti. Ale teď konečně stíhám. Chuťové buňky jazyka se snoubí s písničkou kávových zrněk a prsty na počítačové klávesnici tancují quickstep. Vážení páni a učené dámy, teď konečně stíhám a píšu Vám (a především zbytku redakce, která mi již týden šlape na paty) tento úvodník. A dál už asi nemusím vysvětlovat, co to značí. V tento moment, v tuto hodinu, minutu a vteřinu odložte vaše učebnice a prošlé filmové programy, dejte si se mnou kousek rolády a vezměte do rukou nové vydání našeho literárního plátku. Ale ještě předtím tu roládu skočím vyndat z trouby, ať z ní něco mám(e).

Za celou A3, která mě do příštího čísla ukamenuje

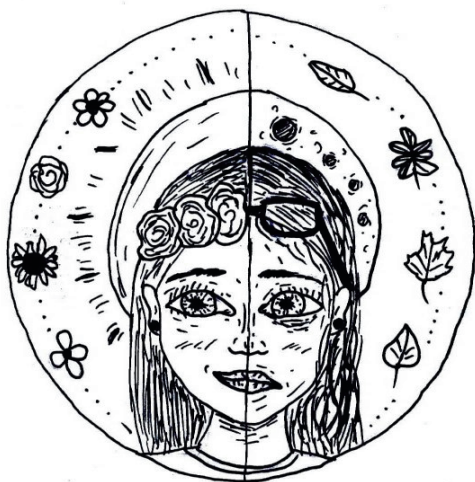
Adri

Podzimová

Adéla Nevrková

Slunce svítí,
roste kvítí,
slunce zapadá,
listí už opadá.
A tak místo teplého léta,
obloha jasná,
nastal podzim,
obloha pohaslá.
Z dlouhé noci
přišel krátký den,
slunce vyjde,
pak hned zajde,
v mžiku
jak večerní sen.
A tak s podzimem
přišla i škola,
učení od rána
až do večera.

ilustrace: Mariana Šašková

Pondělky jsou nejkrušnější,
úterky zas oblíbenější,
středy ještě suprovější,
čtvrtky a pátky, mé nejoblíbenější.
Pak našťastí přijde má spása,
víkend,
ikdyž neplyne pomaly jak voda,
aspoň na chvíli pohoda.
Můžu si dáchnout,
taky se pořádně opláchnout,
načerpát energii
a nepřijít o naději.
A tak každý den ráno vstávám,
na tvůj úsměv čekávám,
hned je den veselejší,
nikoliv depresivnější,
a já přežívám,
dokonce si občas i užívám.

1

Balada o borůvkových knedlích zaměnitelných s těmi se zelím

4:30 AM

Ty jsi ale básník veliký.
Mám chuť na tvarohové knedlíky

Nesmíš ale zapomenout Báro,
že knedlíky se prodávají draho.

Svobodovic a Venhauverovic chat

To já dobře vím,
sama si je opatřím.
Doma ukuchtím
a sním.

Toliik, blázný si ze mě nedělej,
radši těsto na knedlíky zadělej!

Opatřit? Sama? To je teda
nemilé.
Však máš holka ve svém
těle 4 a půl promile!!

Než-li těsto zaděláme,
zeptám se vás,
jakou příchuť knedlí dáme?

Však do tvarohových knedlí,
hodí se jen sladké věci.
A mám jeden recept známý
kde plní knedle borůvkami.

Přestože borůvky zkusím,
oponovat ti já musím.
Hodí se i slané věci,
to ví každé dítě přeci.

Co to je za plané řeči?
Zpochybňovat názor něčí...
Že se nestydíš holomku!
Jen doufám, že do těsta
přimíchal si mouku.

Mouku, mléko, vejce mám,
na knedlíky zadělám.
Avšak nikdo z nás furt neví,
proč tam nedat třeba zelí?

Moc šikovný kuchař jsi,
však chybí ti základy.
zelí do bramborových
knedlí nepatří.
doufám, že to jednou
stačí.

ilustrace: Magdalena Vodičková

Nevíš nic, já dobrý
kuchař jsem.
Být jako Babica byl
vždycky můj sen. Tak
nezkoušej nic na mě,
vždyť mě dobře znáš.
Každý říkal mně,
ty všechno vždycky
dobře uděláš.

ilustrace: Štěpán Svárovský

19

adriana lexová

sedmnáctý říjen
osm hodin
deset minut

dnes devatenáct let.
kouřím jednu, dvě cigarety
a můj popraskaný rty... rety,
halí vlaštovek let.
nechtějí se prý
více zimou chvět.
jen ať se chví,
jen ať jim podzim začne.

při pátku kompenzačně
darovali druzi zdarní
(šťěstlí, že ne pro mě,
chlastám totiž skrovně)

dnové do zad hlodají.
sedmnáctkrát ještě
zapálit si dneškem.
jak dlouho mě kleště
mocně drtit hodlají
v tomto světě těžkém?

nezdařilá pitka
tam při vlaková dráze,
po ní doma ve váze
přistála mi kytky
a do rukou
krásný psaní.
pán a paní,
káva ránní,
co zříš na ní?

dostí fajčím, často piji,
pravda, nejím zdárně.
daruji si z vlastní kasy
behaviorálně
kognitivní terapii
jako mnohých lidí masy

adoruji druhé pohlaví.
rudý inkoust
nasadil brouka mi do hlavy
je to chroust?
nebo snad střevlík?
na odezvu třímáš právo.
nebyl to překlík?
aha, v dopise, ty krávo,
to asi ne.

želám štěstí sobě si,
žití to jest božská fraška,
necht' otvírá se tedy flaška,
než se holka oběsí!

Amélie

Vojtěch Fila AKA Tatarák

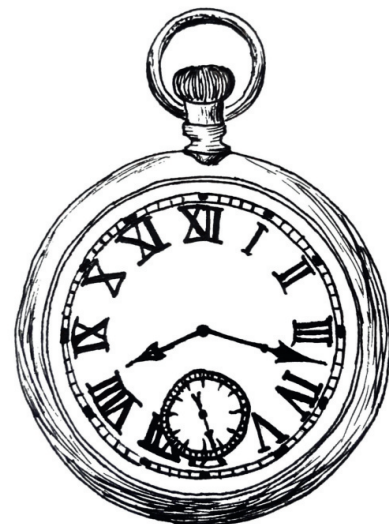
Amélie teď často přemýšlí nad minulostí, přítomností a budoucností.

Přemýšlí nad tím, kde se teď vlastně nachází, kdy, a jak velký mají její minulé, přítomná i budoucí rozhodnutí dopad. Přemýšlí nad tím, zda je čas opravdu relativní, zda se netočíme jen v nekonečné smyčce těch stejných dní nebo jestli se při přemýšlení nad časem čas zpomalí. Přemýšlí také nad tím, kdy, odkdy, dokdy, v kolik. Je toho dost. Amélie totiž přemýšlí nad časem pořád. A hodně věcí jí vrtá hlavou.

Nechápe, proč my máme jen tři časy a angličtina jich má dvanáct. Proč to komplikují? Nechápe, proč se vůbec dělí, a k tomu na tolik různých způsobů, když čas podle ní zkrátka jen je. K čemu vteřiny, minuty, hodiny, dny, týdny, měsíce, roky? K čemu tolik dělení a přesností, když se vše stejně zpožďuje? Vlaky mají sekeru, kamarádi se opozdí na narozeninovou oslavu, muži zaspí a přijedou pozdě do práce, ženy zdrží fronta u pokladny, děti naopak učitel. Nemělo by se to dít, ale děje se. My nejsme čas – čas je my.

Čas samotný, jak ho vnímá Amélie, je perfektní, bezchybný. Nemá jedinou vadu na kráse, protože na ni nehledí; nesbírá ze země ponožku, která mu spadne cestou do prádelny, nepodrží stařenku, jež se v tramvaji kácí k zemi; on totiž nemá na nic takového čas. Má mnohem důležitější úkon, a to udržování řádu. Řádu, který musí být striktní a přesný – který musí šlapat jako hodinky. Nikdy, nikdy si nedovolí polevit, natož se pak zapomenout či opozdit. Je tím pádem naprosto dokonalý. Bez jediné chyby. Což Amélii na jednu stranu uchvacuje jako nic jiného na světě, ale na stranu druhou z toho číší jakýsi nepříjemný chlad – bez jediné chyby. A to Amélii děsí jako nic jiného na světě.

Amélie již nikdy více nepřemýšlí nad minulostí, přítomností a budoucností.

ilustrace: Tereza Berková

Béčko třetí

Kikirikyyyy

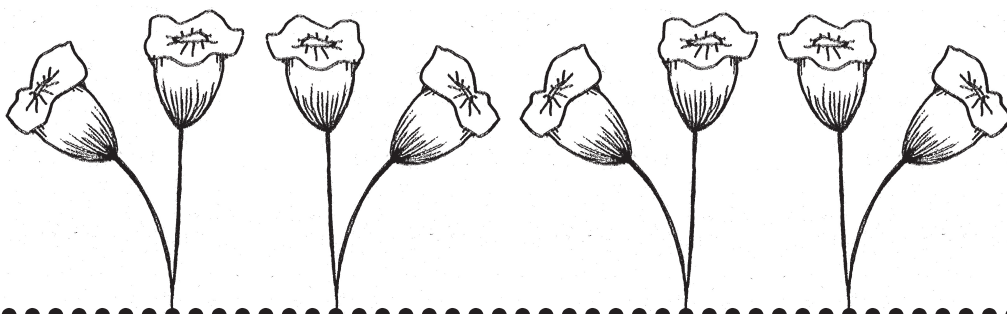
Já a béčko třetí?
Moje šikovné děti!
V biologii vše znají,
v chemii dosti tápají,
v bižuli jsou aktivní,
v chemii zas pasivní!

ilustrace: Julie Kožená

Kluci vzadu touží spát,
dívky si furt povídat.
„Písemka jednou měsíčně? Cože?
Radši na něj vrhnem nože!“

Já však ale dobře vím,
(i když, kdo ví, možná jen sním)
oni se to vždy naučí,
při opravování se mi hlava točí,
jak jsou mega úžasní a chytří,
nejhůř mají vždycky za tři!

Do 3.B já rád chodím,
Ty jejich ksichtíky vždy rád vidím!

Jak šel čas Peregrinus

Haló?
Slyšíš mě?? Jsi tam ještě vůbec...
Pamatuju si tvůj malý jemný smíšek
rozeznívající se po celém bytě
a ten tvůj neotřelý optimismus.

Svět byl plnej hraček, omalováněk,
polámanejch voskovek a hlavně...

L Á S K Y

Štěstí je ale pomíjivý jako padající lístky sedmikrásky.
A tak z tebe zůstal pouhý stín,
tmavý kruhy pod očima a na duši věčný splín.
A tak bloumáš... bloumáš tmavou monotónností světa
doufající, že někde znova uvidíš záblesk uklidňujícího
světla.

Žádný světlo na konci tunelu ale není,
všechno se jen rozplyne a upadne do věčného
zapomnění.

Pojď, navštívíme ty časy naděje, někde
za touhle železnou oponou smutku,
kde slunce srdce rozehřívá a ze země
rostou bílý lilie.

Chyt' mě za ruku, zlatíčko,
brzo tam budeme.

ilustrace: Štěpán Svárovský

Pokud vás Á-trojka oslovila (a my doufáme, že ano) a chtěli byste přispět svou prací, budeme neskutečně rádi! Co bohužel musíme omezit, je délka – text by měl být ideálně do 300 slov (nebo vybrat z delšího textu jen ukázkou a zbytek zveřejnit na webu). Stydlivějším pisálkům nabízíme pro jistotu možnost zveřejnit tvorbu pod pseudonymem :) **Kontaktovat nás můžete na našich školních emailech** (primárně Emílii, ale i zbytek redakce podle uvážení a sympatií :)), **posílat můžete nejen tvorbu ke zveřejnění, ale i rady, tipy a nápady k čemukoli v Á-trojce.** Těšíme se!

Redakce: Adriana Lexová (4B4), Emílie Vacková (3B4), Bára Příbylová (8A8), Zita Krotká (4A6)
Doplňkové ilustrace: Sandra Soukup
Učitelský dohled: paní uč. Ivana Fexová

